

אכתה דוק ארותי

אחת שהציעה את מועמדותה לתפקיד מארגו בטרס אלדוראדו: "נמרת עממי, וכמו כן סיימתי בית ספר יטודי."

★ ★ ★

נאצו את גאולה

מה הייתי עושה בלי תריסר מציאות כאן לשבוע? כותב (1/1342) התיפאי:

"הנערה הזאת משגעת אותי שאשלה את תמונתה לעיתון, בין אם במסווה של מציאה ובין אם בצירוף האמת. אנא, עשי עמי צדקה וחסד ופרסמי את התמונה על כל

פנים היא טבריינית ושמה גאולה. תקחתה הניסחת היא שהמוני מעריצים יציפו אותה במכתבים." לא שאיכפת לי כל כך, גאולה, אבל את אוספת גם סתם בולים, או רק מעטפות היומית הראשון?

★ ★ ★

כוכבת השנה, לפחות

אני שואלת אתכם, זה לא מחמיא לנערה לקבל מכתבים כמו זה של יהודה? אינני רוצה להראות חסרת ענוה, אבל אני מתחילה להרגיש כמו כוכבת השנה, לפחות, עם מכתבי מעריצים כאלו. לא תרוץ אחרי עם אקדה יהודה, אני מקווה, אם אפשרם קטנים יביחמים בינינו, אינם עלולים להפסיד הוא כותב לי:

"... אני חייל, עובדה שאינה מורידה מערכי כאדם וכגבר. יש לי בקשה מסוימת מאד. אינני מחפש סתם בחורה בלונדית בת 16, או שחרחורת בת 16 וחצי. אני רוצה להפגש עם אשה, מסוימת מאד.

"רותי, זה חודשים ארוכים שאני קורא את מדורך. אין מה לדבר, יחסית לנשים את פיקחת למדי, עובדה שלה אני מייחס חשיבות רבה יותר מאשר ליופי או עושר. הייתי רוצה לפגוש ולהכירך רשמית תחילה, והמשך, אני מקווה, יבוא. הבדלי גיל, שבהדאי קיימים בינינו, אינם עלולים להפסיד רע, היות ונסייני רב גם בשטח זה. (איזה שטח?)

ג.ב. אם אינך מוכנה להיפגש אתי, עני לי לפחות. מבטיח לך, כי לא אכזיבך." אבל אני כן. מפני שאני דחקה כן שחר חורת או בלונדית, ולא מזמן חגגתי את יום הולדתי ה-16. עלי להודות שנערים קטנים משעממים אותי עד מוות, ואני כן מייחסת חשיבות ליופי ועושר, כמו כן אינני גני "אשה מסוימת" — זאת אומרת — לא הטיפוס שלך, יהודה היקר.

ובכלל, להבא, מי שרוצה להפגש אתי צריך לשאול קודם רשות מאבשלי. הוא מקבל מ-6—8 בערב, אם הוא לא ישן אז. צווי בחור מסודר ממשפחה טובה, עובד משרדהותן או מהנדס מכונות, ובלי ילדים. יהודה לרשותכן, נערות: 2/1342.

★ ★ ★

בטרמפ לאפריקה

מי שחלם פעם על מסע משותף בן 3 חודשים לאפריקה או אסיה עם תרמיל על השכם, בטרמפים ובחברת סטודנטית לפילי

החרושת שלו. ובאמת, בלילה הראשון, כבר ביקרו אצלו גנבים.

★ ★ ★

ירושלמי — חתיך

נחמד מאד מצידכם לצרף גם תמונות עצמכם למכתבים. זוהי תופעה חדשה — שתזכה לכל העיני דוד מצידו. ולו גם השולח הוא ירושלימי:

דודוביץ

"מי זה אומר ש צריך אומץ מיוחד כדי לשלוח תמונה לפרסום בעולם ה' זה? אני ירושלמי והחברה טוענים ש' אני דחקה די חתיך, ואני מסכים לדעה זו, שמי מתי דודוביץ ואני גר ברחוב בני ימין מטולה 18, ב' ירושלים. אני לומד בתיכון ומתחשק לי להכיר חתיכה נחמדה — שכל רצוי, ירר' שלמי, בלונדית אם אפשר. הגובה שלי 1.82. זהו."

★ ★ ★

יכוריה של צברית

הוסיפו ליסוריו של חורר והאמלט את אלו של אטלס הנושא את העולם על שכמו ואת אלו של ישו — ואז אולי, אמרתי אולי, תקבלו מושג קלוש על מצבה האנוש של (5/1342). מי עשה לך מה, נערה? הרשי לי להעמידו אל הקיר. "אני עייפה. אני חשה כאילו נשאתי על גבי את סבל העולם כולו ואף את גילו. שוב אין ניחוח לפרחים והחמה אינה עוד חודרת אל צינת לבבי. דבר מה אכזר לי, רותי — אבדה לי האמונה באדם. העולם נראה לי כחלל עצוב וגדול. "על כן אכיר תודה, לכל מי שמכתביו יזרימו מעט חיים לליבי הקפוא. יכול הוא להיות בן 7 או בן 70. אין זה משנה, כל עוד "בן אדם" הנו — יבורך."

★ ★ ★

העולם היה עסוק בטיסת החלל של גורדון קופר בחללית אמנה 7. הרוסים התפוצצו מקינאה. בשעות הרות גורל אלו, אני מחארת לי, התכנסה לישיבת חירום חבורת מדענים סובייטיים והחליטו סופית לתת נוק' אאוט מוחץ למערב הפרוע. הטייס הסובייטי הראשון לירח יהיה אשה.

אשה הוא מוצר חסכוני ביותר. היא אוכלת 25% אחוז פחות, ונושמת חמצן פחות 25% אחוז, מגבר בטיסות כאלו. בוודאי שהיא תהיה שאטנית, 170 גובה, ובעלת נתונים סטטיסטיים חיוניים של 90°55'55". היא כמובן תהיה אמה, מפני שניסיונה ב' לידה ללא כאבים תעזור לה להתמודד, ה' בה יותר טוב מכל בתולה בגילה, במצוקת

חוסר המשקל, ובמצבים קשים אחרים. בי משך שנתיים לפחות היא תיראה בקושי את בעלה וילדיה; הריון נוסף פירושו ביזבו של מליוני רובאליים. היא תהיה שאטנית, ולא בלונדית או אדומה, דווקא. מפני שאטנית תוכל לעמוד בפני אפשרות של הפצצת קרניים קוסמיות, הרבה יותר טוב מגברת בהירת שיער ה' זקוקה לשימשיה להגנה עצמית, גם בהקרנה רגילה על שפתה. מידותיה הגופניות יהיו גורם ברחשיבות גדול כשתחזור לאדמה, יותר מאשר בחלל. יורי גאגארין היה גבר נאה ומתאים להשגח למערב למטרות תעמולה. אבל תארו לכם כמה מסוכנת ליציבות האימפריאליזם תהיה רוסיה פורחת, שאטנית. (90°55'55' שהספיק קה כבר להתעלם עם תושב הירח, השותה שאמפניה ממגפי הנופרת שלה, וששמה הוא טובאריש נאטאשה?

★ ★ ★

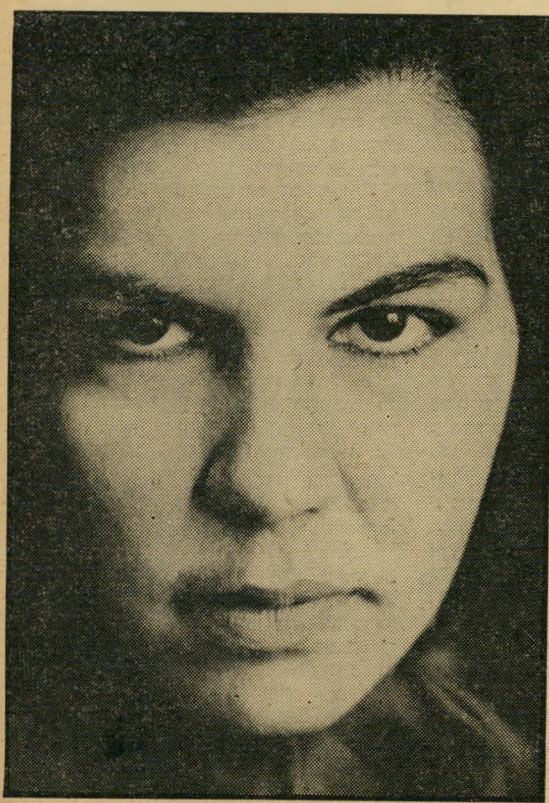
לא רוצה להיפגש אתו

אבקש שקט בכיתה. ישנה כאן מורה "בת עשרים ושבעו בדיוק", המבקשת את רשות הדיבור. נוסף לכך, גם נידמה לה שהיא משהו מיוחד: "כל אחד מחפש להכיר מישהו, להיפגש אחר כך, להתקשר... אלא שאני, ליבי

מיבחן בחומר

אינו נוהה אחר פגישות. כל שאני רוצה הוא גבר, היודע לכתוב מכתבים ארוכים ומהנים, בעל נימה של חמימות והשראה. "איני רוצה להיפגש עמו, ולא לראותו. רק בערבים המיגיעים בחדרי הקטנטן והח' מים, כשאחוש בצורך להביע, ולספר לי מישו מהרגשותי — אדע שאוכל לכתוב לו, מבלי לחשוש לתגובתו. את יודעת, רותי, ישנם דברים, ולעיתים, הם כה רבים, אותם אינך יכולה לספר לאדם שאת מכירה. רצוי שאותו גבר אלמוני יהיה די מבוגר כדי להבין אותי, וכדי לענות לי ללא כחל ושרק על אלפי רגעים של דומיה, של בדידות, אותם אספר לך. "אני תלמידי, אלא שאת מרביית ימי השבוע אני מבלה בקיבוץ בנגב, כמורה. "גם מקום מגוריו של הכותב לי אינו חשוב לי כלל, משום שהרי לא אפגש עמו." האמת ידועה לכל. (7/1342) תשנה כמור בן את סיסמתה, כשהיא תגיע לגיל עשרים ושבעים.

נערת השבוע

שמה ריטה לטאנדרה. היא ממונטריאל, ויש לה הכבוד להיות האינדיאנית הראשונה המבקרת בישראל. אבא שלה הוא בן תערוכת של שטב הלוזמים אירוקוואה, ואמא בת שטב אבנאקי. מקורי, לא?

ועכשיו, הסירו בבקשה מדמיונכם כל מה שקראתם, שמעתם, ראיתם פעם על הנושא — פוזמק'העור, המהיקאני האחרון, קארל מאי, קרקפות, סומאהוק, ותקבלו את ריטה. נערה קנדית, כמו כל אחרת. היא מצערת להרוס באכזריות כזאת את המזון הרחוני שלכם עד גיל 15. אבל היא באמת שלא גרה מיימיה בוויגואט, אבא שלה לא רקד שוט ריקוד'מלחמה. אין להם אפילו בארון שבביתם המודרני במונטריאל — עטרת נוצות, ואפילו סבא שלה הפטיק כבר לפני זורות, להתהלך במוקאסינים ולעשן את מקטרת השלום. היום מעשנים האינדי' אינם קנט. הם אינם שמים אמבושים ללבנים, והולכים לסינימה לראות את המערב הפרוע בסינמאסקופ. ריטה כולה צער על שדווקא עליה הוטל נגלות את האמת המרה.

שערה שחור וישר, עצמות לחייה בולטות והיא הייתה ילדה קטנה כשהחלה לעבוד כקופאית במסעדה. היא ציירה בחשאי, עד שאיזה קליינט גילה אותה, והתפעל נורא. היא נשלחה לבית ספר לאמנות, ונהיתה לציירת, אולי המוכשרת ביותר בקנדה. תמונותיה נמכרות ב'13000 דולר האחת. היא לא באה לתלמידי, להתיישב בכסית. היא בחורה רצינית. והיא עובדת 10 שעות ביממה, בהן היא יוצרת אבסטרקטיס'ליירים בצבעים לוהטים — שחור, אדום, כתום.

הסטודיו שלה נמצא על שפת הירקון. קוסו אלול, הפסל, ידידה מאז כל מיני פסטיבלים בינלאומיים, השאיל לה אותו. כמובן שאפשר לבקרה. גם בעלה ישמח מאד.